



**אחות בעתיד** היא טל טראוב מסביון, קצוצת-השיער ובעלת הפנים העדינות: אני עושה מה שאני רוצה ולא לפי שום מוסכמות! היא רוצה ללמוד בבית-ספר לאחיות.

הציפורניים יש גם כאלה המנסים להתחיל איתה, מבקשים מיספר-טלפון או מזמינים לקפה, אבל היא, בדרך-כלל, מסרבת בנימוס ואומרת: "אין לי פנאי, תודה!" והנשים רוקא נהנות לקבל שרות מאשה, ויש אפילו כאלה המתעניינות אם מהפשים עוד מתרלקות. האם זו עבודה עם עתיד? "לא בדיוק", משיבה טל, "אני רוצה להיות אחות, אבל לא החלטתי מתי אתחיל ללמוד". מיכל שפר בת 22, בלונדית מתולתלת, גם כן מגבעתיים. אמה גננת ואביה נגר. מיכל, בסרבל כחול, נועלת נעלי-התעמלות כמו חברותיה למיקצוע, מקפידה על הופעה נשית

## חמש צעירות בוגרות תיכון מאיישות תחנת דלק — והן יעילות יותר

וחצי. לפני שבא לשם זו היתה, לדעתו, התחנה הכי-גרועה בארץ: שרות לקוי ומתרלקים עצלים. כיונס תמיד היה תחום ההתעניינות של צאץ, למרות שסיים תואר ראשון ביחסים בינלאומיים באוניברסיטה העברית. הוא ראה שלמקום יש פוטנציאל ויכול להיות עסק טוב. מלכתחילה היתה המדיניות שלו רק נשים: "יותר נעים ונחמד, גם לי וגם ללקוחות, לעבוד בחברה נשית. זה גם הרבה יותר יעיל. הן עולות בתפוקתן על גברים בחמישים אחוז. הן יותר חרוצות, אחראיות, מסורות ומתייחסות גם לדלק כרצינות גמורה. אין להן בראש לגנוב דלק מלקוח. הן לא שמות 999 שקל כדי להרוויח שקל אחד!" אם כי היום, עם משאבות אלקטרוניות, בין כה כבד לא ניתן לרמות. הנשים אצל צאץ מקבלות בonusים על מכירת שמו ומקבלות בסוף כל



**קצינה לשעבר** היא יעל גרמי בת ה-21 מרמת-גן. בתיס-מורת הפאנאקיסטית: התחלתי עם התייד-לוק כבדיחה, ידעתי מראש שזאת לא עבודה עם עתיד ולא מיקצוע!

# המתדלקות המדליקות

**מינהג חדש** בא למדינה — להיות מתרלקת, לתפוס את מקומם של הגברים בתחנות-הדלק ולתת שרות נשי, חביב, חייכני וסבלני. את כל זה עושות חמש צעירות, כולן בוגרות תיכון, שסיימו את שרותן כצה"ל לא מכבר וגילן הוא בין 21 ל-23.

את החמישייה הפותחת הזאת ניתן לראות עובדת במרץ בתחנת-הדלק של צומת מסובים בדרך לוד. שלמה אשכנזי, המכונה צאץ, הוא בעל התחנה והוגה הרעיון (האצלי יעברו רק בחורתי!).

צאץ, גבר גבה-קומה, בסכיבות השלושים, נאה, סימפטי — ונשוי, הוא רכש את הזכויות על התחנה לפני שנה

חודש צופר לפי יעילותן. כל זה, בנוסף למשכורת, המגיעה עד 170 אלף שקל לחודש.

צאץ גם מפנק את החמישייה שלו, רואג לה לארוחת-בוקר, פיתות, גבינה, שוקו ולפעמים, בצהריים, גם סטייק בפיתה.

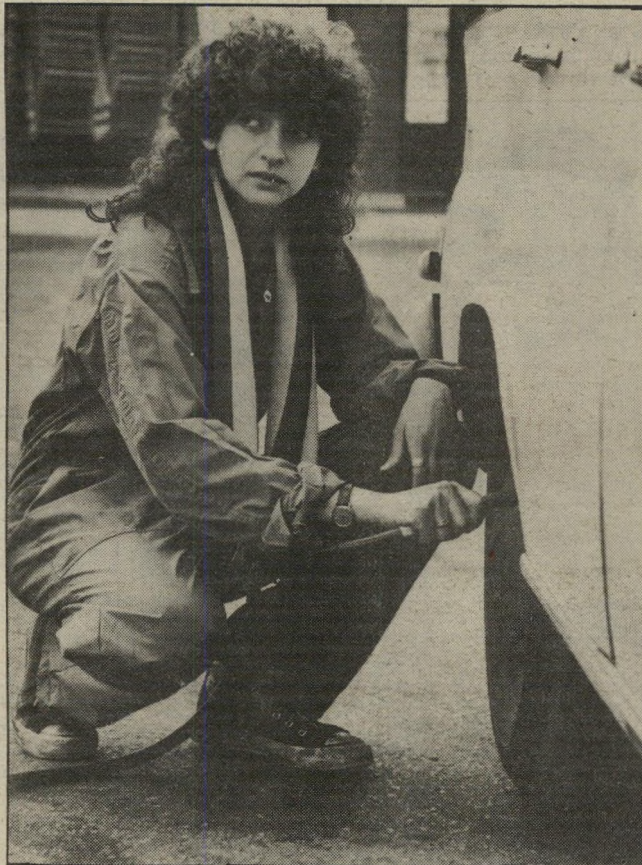
### בלי לשבור ציפורניים

**טלי קמינסקי**, צעירונת מתול-תלת בת 21, לא מאופרת וציפורניה קצרות, היא האחראית על הניעה ועל סידור-העבודה. כיצד היא הגיעה לעבוד בתחנה? היא מכירה את צאץ מגבעתיים, גרה בשכונת כשהש תחררה מהצבא הוא הציע לה לעבוד אצלו. היא נדלקה על הרעיון ("אולי מפני שאני פמיניסטית בדרכי שלי, לא פנאטית, לא שורפת חזיות, אבל מאי מינה בשוויון?"). היא יודעת שמסתכ"לים עליה ואומרים: מה פיתאום בחורה בתחנת-דלק? בהתחלה זה היה מוזר, עד שהתרגלה. גם הוריה התרגלו.

טלי הביאה את חברתה, טל טראוב בת ה-21, מסביון. טל, בלונדית קצוצת-שיער, בעלת פנים עדינות, ושעון דיגיטלי שחור וגברי על פרק ידה הר-זה, שרתה בשיריון כפקידה פלוגתית. אביה פנסינרצה"ל ואמה עובדת במשרד-הביטחון.

הוריה מכירים אותה, יודעים שהיא תמיד עושה מה שהיא רוצה, ואינה פועלת לפי שום מוסכמות חברתיות. היא אוהבת עבודה פיזית, לא יכולה לשבת במישר.

הגברים המגיעים לתחנה מופתעים, לפעמים רוצים לעזור, שלא תשבור את



**במיניסטית לא קנאית** היא טלי קמינסקי מגב-התחנה, שלמה, המכונה צאץ. טלי היתה הראשונה שהגיעה כמתדלקת.



**מתאפרת ונשית** היא מיכל שפר, בת 22, בלונדית. אני חושבת שגם מתדלקת צריכה להיות נשית. זה חלק ממני!